

'Het is een soort modelbouw, maar dan met botjes. Ik zie het een beetje als puzzelen voor gevorderden'

Zet eens een kanarie of een konijntje op

laura's logboek

Laura Dekker (15) wil met haar zeilboot Guppy als jongste ooit de wereld rond. In haar logboek doet het zeilmeisje elke week verslag van haar belevenissen. week 31

'Het is net alsof ik een reisgids ben ingestapt'

WOENSDAG 23 MAART, 13.30 UUR

Witte stranden, palmbomen, een stralende zon en een azuurblauwe zee. Het is net alsof ik in een reisgids ben gestapt. Wat is het hier verschrikkelijk mooi op de San Blas-eilanden. Gisteren werd een barbecuefeest gehouden op één van de talloze kleine eilandjes die je hier hebt, voor de mensen met jachten die hier, net als ik, voor anker liggen. Ik heb er veel aardige mensen leren kennen, onder wie de burens van Abby Sunderland. Zij wilde vorig jaar als jongste rond de wereld zeilen, maar dan non-stop. Omdat ze als 16-jarige anders het leeftijdrecord niet kon halen. Helaas kwam ze halverwege de Zuidelijke Indische Oceaan in zo'n hevige storm terecht dat haar boot ernstig beschadigde en ze haar tocht moest afblazen. Grappig dat je op de gekste plekken dus nog 'bekenden' tegenkomt. De afgelopen dagen heb ik ook al heel wat nuttige informatie kunnen verzamelen over Panama. Daar vaar ik over een paar dagen naar toe. Ik ben erg benieuwd hoe lang het duurt voordat ik door het Panamakanaal mag. Mijn ouders hebben ooit tijdens hun wereldreis drie weken moeten wachten voordat ze er met hun jacht doorheen mochten. Ik heb al contact gehad met de Nederlandse ambassade. Maar of die mij kan helpen? Het Panamakanaal is een enorm drukke scheepvaartroute. Ter plekke wordt een strak vaarschema gehanteerd, omdat je een aantal sluisen door moet. Vrachtschepen gaan altijd voor en als jacht moet je het geluk hebben dat een groot schip niet komt opdagen of dat een vrachtschip zo klein is dat je er achter past. Maar goed, ik heb geduld en gok dat het voor 10 april moet lukken. Enorm leuk is dat mijn vader met me meevaart. Ik heb mijn vader in korte tijd een paar keer achter elkaar gezien, maar zal hem daarna lang moeten missen. Als ik de Grote Oceaan ga oversteken, maak ik maar een paar keer een korte stop. Misschien zie ik hem dus pas weer in Australië en dan zijn we al gauw een half jaar verder.

Tot volgende week, vanuit Panama. Groetjes, Laura.

May Ronday: 'Langs de N201 zag ik een kerkuiltje liggen. Dat heb ik op laten zetten. Was ie tenminste niet voor niets doodgegaan.'

Michael Dribergen: 'Dit is een hamerkopvleermuis uit Afrika. Kijk nou eens wat een ontzettend lelijke kop. Prachtig toch?'

Amber Veel: 'Sommige vrienden vinden het freaky dat ik in dode dieren snijd, maar ze beginnen de knuffels altijd wel meteen te aaien.'

Het lastigst is het om een dier uitstraling te geven. Er moet actie in zitten. Soms lijken de dieren meer op zombies. —Maurice Bouten

tussen zitten. En ook vrouwen van jagers. Zelf ben ik arts. Ik denk dat het ook die interesse in anatomie is geweest dat ik dit ben gaan doen."

Toen Gaal een aantal jaar geleden een skelet van een vogel in een winkel zag staan, leek het haar mooi het een keer zelf te proberen. Ze heeft ook een keer een parkiet opgezet, maar dat bleek niet aan haar besteed. „Dat vond ik een veel te vies werkje. Als je een skelet in elkaar gaat zetten krijg je een zakje met botjes en een handleiding. Je hoeft de botjes niet meer schoon te maken. Bij opzetten moet je dat nog wel allemaal doen. Dat opensnijden vond ik al niet echt leuk om te doen en ook van de geur draaide m'n maag een beetje om."

Ondertussen krijgt Gaal hulp van Walter in 't Velt (52), organisator van de workshopweekenden, met het losmaken van een scheef gelijmd botje. In 't Velt vertelt dat hij van jongs af aan al bezig was met het verzamelen van schedeltjes en botjes uit de natuur. Naast z'n werk als verpleegkundige bouwt hij skeletten voor musea en geïnteresseerden, maar voornamelijk voor z'n eigen collectie. Vorig jaar won hij met een verzameld preparaat van skeletten van grote bonte spechten de eerste prijs op het Europees kampioenschap.

In 't Velt onderhoudt contacten met kwekers die hem de dieren leveren voor de workshops. „Dit keer hebben we zo'n twee-

viend mag ik ze niet thuis hebben. Hij wil geen dode dieren in huis. Als ik klaar ben op de kunstacademie, wil ik graag een opleiding tot preparateur volgen. Ik wil hierin verder."

De Nederlandse Vereniging van Preparateurs telt 220 leden. De meeste preparateurs doen dit vak hobbymatig en zo'n twintig zijn beroeps. Maurice Bouten (41) van het bijna honderdjarige zoologische preparateursbedrijf Bouten in Venlo is zo'n professional. Zijn bedrijf heeft onder andere stier Herman voor museum Naturalis in Leiden opgezet en een giraffe voor het National Museum Ireland in Dublin. „Aan die giraffe hebben we met drie man twee weken achter elkaar gewerkt," vertelt Bouten. „Op het moment zijn we voor een Schots museum bezig met het prepareren van een neushoorn."

„Naast dieren prepareren voor musea, zetten we ook vossen, reeën en wilde zwijnen op voor jagers. Of een leeuw of antilope voor grootwildjagers die in Afrika zijn geweest. Maar er moeten wel papieren bij zitten. We doen niets illegaal."

De firma Bouten prepareert ook huisdieren. „Gemiddeld zetten we per jaar zo'n vijftien honden en zes tot zeven katten op," zegt Bouten. „Voor een kat betaal je ongeveer 600 euro, voor een hond liggen de prijzen tussen de 600 en 2500 euro. Licht aan de grootte. Het moeilijkst is om een dier uitstraling te geven. Sommige preparateurs maken net zombies. Het moet lijken of het dier nog leeft, er moet actie in zitten."

Om kennis te maken met het vak organiseert de Vereniging van Preparateurs twee keer per jaar een workshopweekend. Deelnemers gaan daar onder begeleiding aan de slag met het opzetten van bijvoorbeeld een parkiet, een eekhoorn of een springhaas, of ze kunnen een skelet in elkaar zetten.

„Dit is echt een priegelwerkje, sommigen hebben er zelfs te dikke vingers voor," zegt José Gaal (29) over het skelet van de roodsnaveltok die ze in elkaar aan het zetten is. Voorzichtig druppelt ze met een spuitje een beetje houtlijm op de ribben, om ze vervolgens aan de wervelkolom van de vogel vast te plakken. „Het is net een soort modelbouw, maar dan met botjes. Ik zie het een beetje als puzzelen voor gevorderden. Ik had een hoog man-bijt-hond-gehalte verwacht bij de deelnemers, maar dat valt heel erg mee. Ik merk dat er veel biologen, medisch specialisten en een paar kunstenaars

Wie denkt dat alleen oude mannen in jagerstenue het leuk vinden om een uil, fazant of konijn op te zetten heeft het mis. Twee keer per jaar organiseert de Vereniging van Preparateurs workshops. En daar komt een gevarieerd gezelschap op af.

Tekst: Babette Rijkhoff Foto's: Marco Hofsté

Voorzichtig duwt Amber Veel (29) het vachtje van het babykonijntje, dat ze net binnenste buiten heeft gekeerd, om een wijnfles. Met een scalpel begint ze de restjes vlees van de strakgetrokken huid van het konijntje te schrapen. Amber: „Eigenlijk vind ik dit het leukste werkje. Dat gepiel." Om haar heen liggen vogelpootjes, staartjes van eekhoorns, stukken ijzerdraad, bakjes met chemische sopjes en bloederige schedeltjes. In het lokaal hangt een weege geur, maar Veel ruikt het al niet eens meer.

Ze vertelt dat haar fascinatie voor huid al heel lang bestaat. „Voordat ik ging studeren aan de kunstacademie, heb ik in het ziekenhuis gewerkt. Wonden verzorgen vond ik heel interessant. Het herstellend vermogen van de huid is zoiets moois. Dat maakt een huid heel waardevol en daarom vind ik het zonde dat ze na de dood verloren gaat. Door huid te conserveren kun je haar een tweede leven geven."

„Op de kunstacademie ben ik aan de slag gegaan met leerlooien. Ik maak bijvoorbeeld knuffels van de huid van konijnen. Sommige vrienden vinden het een beetje freaky dat ik in dode dieren snijd, maar ze beginnen de knuffels altijd wel meteen te aaien als ze in m'n atelier komen. Van m'n

Schoonheid: Een vos laten opzetten kost ongeveer €450.